

Arrest

nr. 95 474 van 21 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 september 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij, die volgens haar verklaringen op 28 mei 2011 het Rijk binnenkwam, diende op 4 november 2011 een asielaanvraag in. Zij verklaarde voorheen in Polen te hebben verbleven.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzocht op 3 april 2012 de Poolse autoriteiten, gelet op artikel 16.1 van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), om de terugname van verzoekende partij.

1.3. De Poolse autoriteiten deelden op 6 april 2012 mee het terugnameverzoek in te willigen.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 10 september 2012 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten in antwoord op de asielaanvraag van verzoekende partij. Deze beslissing, die verzoekende partij op dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten [M.R.] [...] van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van) die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

“Betrokkene verklaarde dat zij op 28.05.2011 is toegekomen in België. Op 04.11.2011 vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het Russische staatsburgerschap te bezitten [...].

Uit het Eurodacverslag van 04.11.2011 blijkt dat betrokkene meerdere keren asiel heeft gevraagd in Polen. De Poolse overheid heeft op datum van 06.04.2012 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 28.03.2012 dat dit haar eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat ze eerder asiel aanvroeg in Polen. Betrokkene verklaarde dat ze op 03.01.2008 vanuit Grozny per bus naar Moskou reisde. Daar zou ze zijn aangekomen rond 05.01.2008 en zou de dezelfde dag met de trein naar Brest in Wit- Rusland vertrokken zijn. Op 06.01.2008 zou ze daar zijn aangekomen en op 07.01.2008 vertrokken zijn met de trein naar Polen. In Polen zou betrokkene een eerste keer asiel hebben aangevraagd op 08.01.2008. Betrokkene verklaarde dat ze eerst zeven maanden in het opvangcentrum van Denbak verbleef en nadien op privé-adressen in Warschau. Betrokkene verklaarde dat haar asielaanvragen werden afgewezen, de laatste keer op 19.05.2011. Op 27.05.2011 zou betrokkene vervolgens Polen verlaten hebben met de auto van een Pools koppel en naar België gereisd zijn waar ze op 28.05.2011 samen met haar twee kleindochters [M. E.] [...] en [M. Z.] [...] op 04.11.2011 het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten.

Op basis van het Eurodacverslag van 04.11.2011 waaruit blijkt dat betrokkene in Polen asiel heeft aangevraagd en de verklaringen van betrokkene dat ze in Polen asiel heeft aangevraagd werd op 03.04.2012 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.C van de Dublin-II-Verordening aan de Poolse autoriteiten verstuurd voor betrokkene. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 06.04.2012 weten dat het verzoek tot terugname voor betrokkene wordt ingewilligd op basis van art 16.1.e van de Dublin-II-Verordening. De Poolse autoriteiten willigden dezelfde dag eveneens het terugnameverzoek in voor betrokkenes verklaarde kleindochters [M. Z.] [...] en [M. E.] op basis van art.16.1.e van de [...] Dublin-II-Verordening.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan

dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten haar zouden repatriëren naar de Russische Federatie vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat haar broer in België zou verblijven en dat een nicht van haar eveneens in België zou verblijven (DVZ, vraag 16). Betrokkene verklaarde met betrekking tot familieleden in Europa dat twee van haar broers in Europa zouden verblijven waarvan één in Oostenrijk en de andere in Duitsland (DVZ, vraag 17). Met betrekking tot deze aangehaalde familieleden, dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is en als dusdanig geen deel uitmaakt van het gezin van deze broer of nicht die in België zouden verblijven zoals omschreven in de definitie van gezinsleden in art. 2.i van de Dublin-II-Verordening. Op basis van de voorgaande informatie is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 8 of art. 15 van de Dublin-II- Verordening derhalve niet aan de orde.

Tijdens haar gehoor op de DVZ van 28.03.2012 werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) zij in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat dit was omdat haar broer in België is (DVZ, vraag 19). Met betrekking daartoe dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in haar keuze van het land waar zij asiel wil vragen omdat haar broer in België is, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens haar gehoor op de DVZ van 28.03.2012 dat ze diabetes, hartproblemen en rugproblemen heeft (DVZ, vraag 20). Op 27.10.2011 diende betrokkene per aangetekend schrijven voor zichzelf een aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Inzake deze aanvraag [werd] door het bevoegde bureau binnen de DVZ een beslissing genomen waarin gesteld wordt dat deze aanvraag onontvankelijk is. De beslis[s]ing stelt dat op basis van [...] artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies heeft vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk en dat uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gevraagd of er eventueel redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu Polen, zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat haar broer in Polen zou zijn opgespoord door zijn belagers en dat hij in 2009 naar België vertrok. Betrokkene verklaarde dat deze belagers nadien te weten kwamen dat betrokkene in Polen was en dat ze op 25.05.2011 haar op straat aanspraken en bedreigden en dat ze drie dagen later uit Polen vertrok naar België. Met betrekking tot deze aangehaalde redenen waarom ze zich zou verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, dient te worden opgemerkt dat de aangehaalde reden geen verband houdt met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Poolse autoriteiten en derhalve niet als gerechtvaardigd beschouwd kan worden om zich te verzetten tegen een overdracht. Met betrekking tot deze aangehaalde reden dient verder te worden opgemerkt dat indien betrokkene in Polen bedreigd zou zijn door mensen die op zoek waren naar haar broer of zich hierdoor bedreigd zou hebben gevoeld, dat betrokkene dan dient een beroep te doen op de bevoegde Poolse autoriteiten om dit aan te kaarten en om eventueel hulp en/of bescherming te vragen aan de bevoegde autoriteiten. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat zij een beroep gedaan zou hebben op de bevoegde Poolse autoriteiten en maakt evenmin aannemelijk dat de Poolse autoriteiten haar niet

zouden hebben willen of hebben kunnen beschermen of helpen indien zij er een beroep op zou hebben gedaan. De door betrokkene aangebrachte redenen waarom ze zich zou verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Polen, kunnen dan ook, zoals hogerop reeds aangehaald, niet als gerechtvaardigd beschouwd worden. Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Poolse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in haar zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Polen er toe zal leiden dat zij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten haar zouden repatriëren naar het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft. Betrokkene maakt ook niet aannemelijk dat Polen de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren of dat een terugkeer naar Polen een inbreuk zou uitmaken op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.e van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2003.

Bijgevolg moet bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de zeven (07) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse instanties.

Een terugkeer naar Polen kan bovendien door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen daarbij tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene - indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wenst te maken - zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen - indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties - in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekende partij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verwerende partij werpt op dat het door verzoekende partij ingestelde beroep onontvankelijk is wegens gebrek aan een actueel belang.

Zij verschaft volgende toelichting:

"Artikel 39/56 lid 1 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 bepaalt dat "de beroepen bedoeld in artikel 39/2 voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang".

Dit belang dient persoonlijk en rechtstreeks te zijn (zie o.m. RvS 10.06.1997, nr. 66.657bis; RvS 10.06.1997, nr. 66.659).

Het belang dient bovendien niet enkel te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, maar dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak (RvV 06.01.2012, nr. 72 796 van 6 januari 2012; RvV 18.10.2010, nr. 49 692 van 18 oktober 2010).

De Poolse autoriteiten hebben het terugnameverzoek aanvaard op 06.04.2012. Artikel 20.1.d van de Verordening (EG) nr. 343/2003 bepaalt dat de overdracht dient te gebeuren binnen de zes maanden na de aanvaarding van het terugnameverzoek, doch de termijn is in casu inmiddels verstreken, zodat België verantwoordelijk is voor verzoeksters asielaanvraag.

De verwerende partij ziet dan ook niet in welk belang verzoekster nog heeft bij het door haar ingediende annulatie- en schorsingsberoep, nu haar asielaanvraag in België zal worden behandeld.

Verzoekster maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat zij nog over enig belang zou beschikken bij haar verzoek tot nietigverklaring en vordering tot schorsing.

De vordering dient dan ook om die reden onontvankelijk te worden verklaard."

3.2. Het staat niet ter discussie dat de Poolse autoriteiten op 6 april 2012 aangaven verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekende partij en het terugnameverzoek van verwerende partij inwilligden.

In casu dient derhalve rekening gehouden te worden met de bepalingen van de artikel 20.1.d van de verordening 343/2003/EG dat luidt als volgt:

"d) Een lidstaat die instemt met een terugnameverzoek, is verplicht de asielzoeker weer tot zijn grondgebied toe te laten. De overdracht gebeurt overeenkomstig de nationale wetgeving van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, zodra dat praktisch mogelijk is en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden na de aanvaarding van het verzoek om overname door een andere lidstaat of de beslissing op het beroep of op het verzoek tot herziening wanneer dit opschortende werking heeft."

Artikel 20.2 van de verordening 343/2003/EG bepaalt verder:

"2. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, berust de verantwoordelijkheid bij de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend. Indien de overdracht of de behandeling van het asielverzoek wegens detentie van de asielzoeker niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de asielzoeker onderduikt."

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt niet dat verzoekende partij een beroep met een schorsende werking instelde, dat zij gedetineerd werd of dat zij onderdook. Verwerende partij werpt dit ook niet op en erkent daarentegen expliciet heden verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekende partij.

Bijgevolg kan enkel worden vastgesteld dat door het verstrijken van de termijn van zes maanden sedert 6 april 2012 de rechtstoestand van verzoekende partij gewijzigd is, aangezien de Poolse autoriteiten niet langer verantwoordelijk zijn voor de behandeling van haar asielaanvraag, doch deze verantwoordelijkheid is overgegaan op de Belgische autoriteiten en verzoekende partij gedurende de behandeling van haar asielaanvraag in België kan verblijven.

Ter terechtzitting wijst de raadvrouw van verzoekende partij erop dat de bestreden beslissing niet werd ingetrokken. Uit deze toelichting kan evenwel niet worden afgeleid dat de vernietiging van voormelde beslissing verzoekende partij nog enig voordeel kan opleveren en dat zij een actueel belang heeft bij deze vernietiging.

Verzoekende partij toont derhalve niet aan dat zij nog een belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

De opgeworpen exceptie is gegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK